

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6.

Den 15de December 1888.

38te Aargang.

De Sidste-Dages Værk og de Helliges Mission.

(Fra Deseret News.)

De Sidste-Dages Hellige ere kaldede til at udføre et Værk, hvis Størhed overgaar deres Faaetevne, men de burde alligevel altid have det for Øje. Dette Værk bestaar i intet mindre end Menneskeslægtens Gjenfødselse, som Herren siger hos Mathæus 19. 28.

Dette Værk har megen Vighed, med det, som Noah og hans Familie udførte; thi ogsaa de vare kaldede ud af en syndig Verden for at lægge Grunden til en ny og retfærdig Generation. Men vor Missions-Gjerning er af endnu større Betydning end Noahs, efter som den er paabegyndt for aldrig mere at forstyrres eller ophøre, indtil Herrens Hensigter med Menneskeheden ere fuldkommede og han selv regjerer uindskrænket paa Jorden. Den samme Guddommagt, som en Gang i Skabelsens Morgen bragte Orden udaf Kaos (uorganiseret Materie) er ogsaa virksom i dette Værk.

Enhver oprigtig Sjæl, der betragter

Verden som den nu er i vor Tid maa indrømme, at en moralsk Gjenfødselse, en gennemgaaende Fornyelse af de naturlige Lovregler er absolut nødvendig. Halve Forbedringer ere utilstrækkelige, og de ere ofte blevne forsøgte uden Held. Reformatorerne have ofte befundet sig i samme Forlegenhed som visse Ingeniører, der forsøgte at bygge en Hvalving; de have gjort deres Beregninger efter alle Byggekunstens Regler, men omsonst. Saasnart Støttematerialet blev taget bort, styrte Broen sammen. Bygmestrene prøvede atter og atter, men med samme Resultat. Ingen af disse Ingeniører havde formaaet at udgrænse, hvori Fejlen laa. Endelig kom der en dygtigere Bygmester til og fortalte dem, at Fejlen ikke laa i deres Beregninger, men i deres Materiale. Han tog en af Stenene og knuste den i sine Hænder, idet han sagde: „Det er andet Materiale at I behøve.“ Saaledes er det, lignelses-

vis, med Verden nu for Tiden. Vi have haft Reformationer nok, men behøve nyt Materiale.

Lader os for Exempel betragte Videnskaberne. Man paastaar, at de Fremskridt, der gjøres i alle Retninger, ere underfulde, men er det ikke da ydmygende med det samme at maatte indrømme, at al denne Fremgang, hvoraf vi prale, synes at have Tendens til snarere at lede Menneskene til Mørket end til Lyset. Tvivl og Gudsfor nægtelse i forskjellige Skikkelser synes at være de nundgaaelige Følger af videnskabeligt Studium. Det vil snart være en Mærkværdighed at finde en Astronom, Geolog, Læge eller Filosof, der ikke i større eller mindre Grad er Gudsfor nægter. Den Tid er forbi, da en Pascal, Sir Isaac Newton eller Morse ydmygt tilbad ved Herrens Alter. Hvoraf kommer det? Hvad fattes Nutidens Videnskaber og deres Dyrkere? Der gives intet bedre Svar paa dette Spørgsmaal end det som findes i Pauli Brev til Romerne, 1. 21:

„Thi endog de kjendte Gud, saa ærede eller takkede de ham dog ikke som Gud, men bleve forsængelige i deres Tanker, og deres uforstandige Hjærte blev formørket. Der de sagde sig at være vise, bleve de Daarer.“

Dg betragt saa de sociale Uroligheder, der forstyrre alle civiliserede Nationer mer eller mindre. Kapital og Arbejde indtage en truende Stilling, overfor hinanden. Nogle Mennesker samle sig Rigdomme med en utrolig Hurtighed, og opdygne Millioner paa Millioner, medens Andre blive fattigere og fattigere med hver Dag. Følgerne heraf ser man i de mange frygtelige Udbrud i Form af Nihilisme, Socialisme, Anarkisme og utallige andre lignende „Fæmer“, som ledsagede af gruelige Forbrydelser voge op som

Paddehatte i Samfundets raadne Jordbund. Disse hemmelige Foreningers Fremkomst synes at være lige saa naturlig, som den frygtelige franske Revolution, der brød ud efter Aarhundreders Fordærvelse og Tyrani. Den blotte Kjendsgjerning, at der eksisterer saadanne Sammenbængelser, for hvilke de rigere Klasser bære Ansvar, er Bevis nok for, at der er noget galt ved Samfundets Grundvold. Naar Ingen mere, under uretfærdige Loves Beskyttelse, kan plyndre sine Medmennesker for Livets første Fornødenheder, saa have Arbejdsklasserne heller ikke mere Grund til at klage, og samvittighedsløse Demagoger have da ikke mere noget politisk Materiale at arbejde med, men saalænge Samfundet tolererer Fordærvelsen i nogen som helst Skikkelse, da bærer det Dødens og Oplosningens Spire i sit Indre; og dog er dette Tilfældet med Samfundet i vore Dage, i en foruroligende Grad.

Dg atter, de politiske Grundpiller ere lige saa flette som de sociale. De ledende Magter synes begjærlige efter Bytte og ere færdige til at kaste sig over deres svagere Naboer, men holdes kun tilbage af Frygt for at blive opslugte af mægtigere Nationer. Mange Nationer vise, at de kun ledes af de samme Hensyn som lede de vilde Dyr, nemlig „Magt er Ret“. Dg der findes ikke een Synd, selv om denne var nok saa stor, uden at der jo kan findes Politikere som ville forsvare den. Mord og Plyndring, efter største Maalestok, med alle de deraf følgende Under, anses som fortjenstfulde Handlinger i Krigens Navn. Derfor have og ere Nationerne endnu tvungne til at ofre Millioner af Folkets Penge og maa anvende megen Tid samt gjøre uhyre Anstrængelser for at indøve Landets bedste Kræfter i Kunsten at øde-

lægge Liv og Gjendom efter videnskabelige Principer.

Er det ikke hjærteffjærende at se en saadan Tingenes Tilstand i Verden, medens man praler af at tro paa ham, der var den personificerede Kjærlighed og anvendte sit Liv, samt led Døden for at frelse (ikke med at odelægge) den faldne Mennefsched.

Karlsagen til al denne Ulykke maa man søge i det Faktum, at Mennefsene frivilligt ere afvegne fra Sandheden. Uden det rette Begreb om Gud, som Verdens Skaber og Forløser og som den, der „belønner dem, der søge ham“, maa Hensigten med det menneskelige Liv være forfejlet. Uden denne Kundskab omtumles Mennefsket paa Tidens Hav som et Fartøj uden Kompas. Han vil tabe Maalet af Syne og Bantvørens Strøm vil føre ham med sig indtil han endelig knuses mod Fortvivlelsens Klipper.

Saaledes er den nuværende Generations bedrøvelige Stilling. I religiøs Forstand driver den om paa Wildfarelsens Strøm. I politisk Henseende ere Mennefsene lige som sønderbrudte Bragtumper, idet de kun nære et dødeligt Fjendskab mod hverandre. I social Betydning staar Verden ligejom paa Randen af Odelæggelsens og Lovløshedens Afgrund. I videnskabelig Forstand raver den som en drucken Mand om i Mørke, og i moralsk Forstand kan man kun sige, at den er grundjordærvet.

Den Opgave, som foreligger de Sidste-Dages Hellige er, at gjenføde Verden i alle Henseender. Vi agte ikke at gjøre det ved blot at sætte en Pap her og der paa det gamle Klædningsstykke, eller ved at hælde ny Vin i gamle Flasker. Det er os ikke til-ladt at gjentage dette gamle Experiment. Reformatorerne have alle prøvet og fejlet

i deres Forsøg. Hullet blev kun større og Flaskerne bristede. Vi ere blevne befalede at lægge en aldeles ny Grundvold.

Først og fremst paahviler det os at bringe Verden den rette Kundskab om Gud og Vejen til Salighed og derved lægge en fast og uroftkelig Grundvold for al sand Kundskab.

Parly P. Pratt siger i sin Afhandling om Theologiens Videnskab:

„Theologien er den Videnskab som indbefatter alle andre Videnskaber, idet den egentlig er Kilden, hvorfra alle de andre have deres Udspring. Den indbefatter Filosofi, Astronomi, Historie, Mathematik, Geografi, Sprog og Videnskaben om Skrifteegn, samt omfatter al Sandhed i enhver Gren af Kunst og Granfning. Den omfatter ogsaa alle videnskabelige Opdagelser og Opfindelser, Agerdyrking, Navigation og Musik. Al Kundskab, som er beregnet paa at opbygge, troste og belære, rense, forfine eller udvikle Mennefskets Aandsæbner, hidvære fra denne Videnskab, der Igesom er Stammen, hvorpaa alle andre Videnskaber ere Grenene.

Uden denne Videnskab, som er Igesom Stammen for alle Videnskaber, vilde al vor Stræben visfelig være om-jonst, men vi have en Theologi, hvis Værdom i mange Henseender er lige jaa forstjellig fra Verdens, som Lys fra Mørke, Sandhed fra Løgn, eller Himlen fra Helvede. Denne Theologi er en nødvendig Betingelse for Verdens Gjenfødelse og kan hverken undværes eller modificeres. Den maa antages og anvendes Igesom den er givet os af Gud, usforandret.

Før det Andet ere vi blevne kaldede til at indføre en bedre social Tilstand end den, der nu eksisterer i Verden. Vaade Theologi og Filosofi lærer os, at alle Mennefsker ere Brødre i mere

end Ordets figurlige Forstand. Naar denne Kjendsgjerning fuldkomment forstaas af Menneskene, da kunne de Rige ikke mere undertrykke de Fattige; Kvinden vil ikke længere blive betragtet som et Slags ringere Væsen, der blot er til for at tilfredsstille Mænds Lidenskaber, ej heller vil det ene Menneske da dnyge Sorg og Lidelser paa det Andet. Alle ville da elske hverandre, som de elstes af vor fælles Fader, og naar dette ikke længere blot er en smuk Drøm, men en anerkjendt Virkelighed, da er vor Mission endt; thi da vil ingen sociale Spørgsmaal nogensinde opstaa, uden de jo ville blive bilagte i fuldkommen Fred og Enighed.

For det Tredie er det vor Mission, at lære Nationerne paa Jorden, at der er en bedre Vej, nemlig en Fredens og Lykkens Politik, som alle Mennesker bør følge; at Krig og Blodsudgydelse ere Djævelens Opfindelser og maa affattes i Guds Søns Regjering.

Endelig ere vi kaldede til at lede alle sande Videnskaber i en bedre Retning end den de nu følge. Vi maa sørge for, at de blive befriede fra Alt, som leder til Gudsfor nægtelse og Uvidenhed, indtil Guds Visdom og Kjærlighed sees og føles hos dem alle.

Dette er da de Sidste-Dages Helliges store Værk, og ethvert enkelt Individ burde føle sig interesserede deri.

Det Værks Beskaffenhed, som vi her kun svagt har antydet, viser, hvad vi, som et Folk, behøve og hvad Gud agter at give os, naar vi holde og adlyde hans Befalinger. Vi behøve Theologer, der ligesom Paulus i gamle Dage, fuldeligen forstaa Guds Handlemaade med Menneskene og som ere fyldte med den Helligaand og med Tro. Vi behøve Statsmænd, hvis Overlegenhed vil blive forstaaet og anerkjendt af

de mest fremragende Mænd paa Jorden. Vi behøve Videnskabsmænd, for hvem alle Naturens Hemmeligheder ere som en aaben Bog.

Man vil maaske spørge: Er dette dog ikke, naar alt kommer til alt, kun Indbildning? Er det sandsynligt, eller endog muligt, at et Folk saa lidet som de Sidste-Dages Hellige, kan have et saa storartet Værk at udføre, som her er omtalt? Det er bevist, at Majoriteten af „Mormonerne“ ere komne fra de „lavere Samfundsklasser“, udsamlende fra alle Verdens Kanter. De bleve som oftest fundne i Fattigdom og uden synderlig Lærdom. Hvilken forunderlig Indbildningskraft maa der ikke til for at kunne antage, at saadanne uanselige Folk ere bestemte til at reformere Verden.

Vi ville hertil blot svare, at saaledes har Forsynet alle Tider handlet. Josef var en Fange i Ægypten, men Gud gjorde ham til Landets Frelser. Daniel var en Fange i Babylon, men ved ham som Redskab, blev hele Kejserrigets Affærer forandrede. Jesus af Nazareth døde som en Forræder, men hans Død forandrede hele Verdens Affærer.

Der er en overmenneskelig Visdom lagt for Dagen i dette Valg af de „Enfoldige“, som Redskaber i Guds Haand til at gennemføre den Højestes store Planer.

Om end „Mormonerne“ vare indskrænkede og uvidende da de annammede Evangeliet, saa havde de ogsaa indjuget færre Wildfarelser fra Verdens lærde Skoler, og desbedre vare de stikede til at læres af Gud. Ere de tagne ud fra de „lavere Klasser“, saa vare de ogsaa mindre nedsoledede i moralsk Fordærvelse; thi det er bitterligt, at der hersker større Umoralitet blandt de „højere“ end blandt de „lavere“

Klasser. Bare de fattige, saa var deres Samvittighed i det Mindste fri for den Skyld, som de Rige, ved Undertrykkelse og Tyrani ofte ere skyldige i. Dette viser, at Gud har, ved at vælge de „Enfoldige“ og „daarlige for Verden“, virkelig valgt de han bedst kunde bruge til at fremme sit store Værk.

Gud har paa ingen Maade udbalgt dette Folk for at holde dem i jamme

Stilling som han sandt dem. Vi ere blevne indsamlede for at vi, under Guds Helligaands Indskydelse og Vejledning kunne voge og tiltage i alt som er godt, og en Gang vil det kjendes, at ud af dette foragtede Folk udsprang den Kraft der i Guds Haand blev et Middel til at fornye Verdens religiøse, sociale og politiske Tilstand.

Tale af Erasmus Snow,

holdt i Saltjøstaden den 8de April 1881, i en Forsamling af Embedsmænd for de „Unge Mænds Dannelses-Forening“.

Det synes næsten at være overflødig for mig at sige Noget, efter at der har været talt paa saa mange hyperlige Principer, som det har været Tilfælde her i Aften, men det er mig alligevel en Fornøjelse, at bære Vidnesbyrd om jamme, og at føle Mandens Vidnesbyrd i mit Hjærte, som bestyrker os i den Tro som vi have aannammet og antaget, og som vi i hele vor Livstid, have bestræbt os for at udbrede.

Som allerede bemærket, er det nu en længere Tid siden, at mange af Apostlene have nydt det Privilegium, at være offentlig tilstede blandt Folket; det sker kun en Gang imellem, her og der, og det er os derfor en stor Glæde at mødes med vore Brodre og Søstre og, som her, at tale til de unge Mænd i Israel. Det er unuuligt at udtrykke vore Følelser til Fuldkommenhed, men vore Hjærter ere fyldte med Bøn, Pris og Takfælgelse til Gud, for vore Børn, vore Sommer og Dotre, og for Manden, der er bleven dem skjænket, samt for

de Principer, som de ere blevne agtede værdige til at modtage tilligemed sammes Nøgler og Ordinantser; thi de Børn, som Herren har skjænket os, ere ligesom en Arv fra vor Fader, og vore ommeeste Følelser vedrore dem; vore Forhaabninger ere knyttede til Israels unge Mænd, som dem, der skulle udbrede dette Rige over Jorden. Der findes Mænd her iblandt os, som en Gang i Fremtiden, ville staa som Verdens Hædersmænd og have en Stemme i vigtige Sager, ikke alene vedrorende denne Kirke og dette Folk, eller dette Territorium, som i sin Tid vil blive en Stat, men i de forenede Stater og andre Nationer, som Dominere, Gubernorer, Herskere, Ambassadører og Ministre, og de ville beklæde Vespøster og have stor Indskydelse paa disse Nationers og Menneftenes almindelige Affærer, naar det kommer til Slutningsscenen, som hastig nærmer sig, om just ikke paa den Maade, som mange af os havde tænkt, skjont hvert Aar bringer disse Begivenheder nærmere. Vi

have været vante til at sole, som om disse vare ganske nær forestaaende, naar vi, under Inspirationens Indfyldelse, saa disse saa tydeligt fremstillede for vort Sind, som om vi vare i direkte Berørelse med dem, at vi i gamle Dage bare vort Vidnesbyrd om samme, men efterat vi have tilbragt en Menneftalder med at overveje og tale om disse Ting, saa finde vi at de endnu horer til Fremtidens Begivenheder; thi „een Dag for Gud, er som tusinde Aar, og tusinde Aar, som een Dag“, og hvad der for os, under Inspirationens Indfyldelse, synes at være os ganske nær, kan alligevel ligge langt hen i Fremtiden. Herren følger sine egne Planer i saa Henseende, og det er ikke givet os at forstaa eller vide om Dagen eller Timen, naar Menneftenes Søn vil komme, men vi skulle til alle Tider være forberedte paa hans Komme, og hvadenten vi nedlægge vore Legemer i Graven før den Tid eller ikke, gjør intet til Sagen, naar kun vi have anvendt vore Levedage her paa Jorden paa en nyttig Maade, og ere beredte til at komme frem, naar Vasunen skal lyde, og de Døde fremkaldes af deres Grave. Jeg deler, af ganske Hjærte, de samme Ansuelser, som ere blevne fremsatte angaaende de Døde, som do i Herren. De smage ikke Doden, og det forekommer mig, som om der ikke var nogen Død for dem, men at de kun fortsatte Livet, det evige Liv.

Her har vi Israels Blomsterknopper, de Børn, som Gud har givet os, som bestrebe sig paa at lære Hensigten med deres Komme her til Jorden. Jeg veed, at Boger ere fortræffelige Hjælpekilder til at opnaa Kundskaber i saa Henseende, forudsat, at de indeholde Sandhed, og at denne er fremsat paa en simpel, letfattelig Maade. Verden er fuld af Boger, men jeg havde nær

jagt, den er ikke fuld af den Helligaand, men jeg veed, at den Helligaand er den bedste Bog og den bedste Lærer, som findes paa Jorden. Lad os derfor leve saaledes, at vi kunne være værdige til at modtage og besidde den Helligaand, og naar vi da læse, saa ville vi være i Stand til at skjælne og vælge Sandhed fra Wildfarelse; vi ville da opsamle alt det Gode; og lade det Daarlige være. Boger ere, lignelsesvis talt, fulde af Avner, og ved Gjennemlæsningen af mange af dem, maa man ligesom gennemrode en hel Tonde Avner for at finde et eneste Hvedekorn.

De bedste Boger for de Unge ere saadanne, som have Sandheden fremsat i en sammentrængt, simpel og letfattelig Form. Jeg har ikke opnaaet at blive lærd, og dog har jeg læst i næsten al min Tid. Jeg har læst alle Slags Boger, men har befundet at Bibelen og andre hellige Skrifter vare de mest værdifulde. Det nye Testamente har været mig af særdeles stor Interesse, og jeg begyndte, af egen Drift at læse det paa samme Tid, som jeg lærte at læse, regne og skrive. Jeg læste det nye Testamente i mine ledige Øjeblikke, og jeg holdt særdeles meget af at læse om Jerseren, hans Liv og Værdomme, og dernæst om Apostlene og om deres Rejser, og ligeledes læste jeg nogle af Brevene, men en stor Del af de Sidstnævnte forekom mig at være uden Interesse medens jeg var Barn, men Interessesen forogedes efterom jeg blev ældre og bedre kom til at forstaa dem. Det nye Testamente var derfor altid en herlig Bog for mig, og indgav mig en stærk Tilbojelighed til at elske Herren og efter at drage Gud nærmere til mig. Efterat jeg fik fat paa Mormons Bog og nogle af de Aabenbaringer, som Gud havde givet gennem

Josef Smith, (thi jeg var kun fjorten Aar, da jeg annammede Evangeliet,) naar jeg fik se og læse disse Aabenbaringer, saa var det ligesom en Ild brændte indeni mig. Jeg vidste at disse Aabenbaringer vare fra Gud, og Guds Ord, og jeg har altid befundet dem at være Guds Ord til hans Børn, ligesom jeg den Gang folte. Naar jeg læste i Mormons Bog faldt den mig aldrig kedelig, og jeg har læst den mange Gange igjennem, og hver Gang fundet den lige frisk og ny.

Ved Valget af de Bøger, fra hvilke man ønsker at hente sig de første Kundskaber, enten i Historien eller andre Videnskaber, bør man altid søge efter de mest letfattelige, som de der bedst sætte sig til Huskommelsen, og siden kan man saa med Fordel læse mere udjærkelige Værker om samme.

Forinden jeg slutter, vil jeg endnu tilføje mit Vidnesbyrd til de, som de

andre Brødre have givet; thi min Erfaring ligner meget deres. Jeg har altid udsjort legemligt Arbejde, paa samme Tid som jeg studerede. Jeg arbejdede paa Jorden, sammen med min Fader indtil jeg gik ud for at forkynde Evangeliet. Jeg læste lidt hver Morgen og Aften, og hver fem eller ti Minutter, naar der gjordes Ophold under Arbejdet, saa vel som naar jeg skulde ind at spise; derefter vilde jeg tænke over hvad jeg havde læst, medens jeg arbejdede og blot onste at der maatte blive Tid til at saa læse lidt mere, og medens jeg saaledes blandede Arbejde og Læsning sammen, hjalp den ene Del den anden. Arbejdet styrkede Legemet, og Legemet styrkede Aanden, og min Granstning skaffede mit Sind Stof til Overvejelse og Røring, medens jeg paa samme Tid arbejdede med mine Hænder.

Send Børnene til Søndagskolen. Der er næppe nogen Moder, som med sit lille Barn paa Skjodet, iffe med Omhed forestiller sig den Lilles Fremtid under de forskjellige Trin paa Livets Bane, som Mennesket maa gjenneegaa fra Buggen til Graven, uden hun jo ønsker at se det lykkelige og vil gjøre alt muligt for at befordre Barnets Lykke, ved at vaage over det, og ved ethvert Middel, som den moderlige Kjerlighed kan optænke, vil lægge saa sikker en Grundvold for dets Fremtid, som muligt. Dette er dog fornemmelig Tilfælde, hvor Religionen er lagt som Hovedhjørnestenen i den Grundvold, hvorpaa den fremtidige Mand eller Kvinde, skal bygge sin Karakter og opføre den Bygning der skal realisere hans egne og Moderens skjønneste Forhaabninger.

Fra dette Standpunkt bør enhver Sidste-Dages Hellig betragte de Børn som Herren har betroet dem og, med dette for Øje, lægge Planen for deres Fremtid, iffe ved blotte Ønsker, med ved Exmplet, som de sætte dem hjemme, og ved at lære dem Evangeliets Principer og derved tidligt saa dem interesserede i Religionen og til med Kjerlighed at studere de Principer, som, hvor de ere blevne dybt rodfæstede ved den hjemlige Undervisning, vil vise sig at være den sikreste Grundvold til at bygge sine Forhaabninger paa, om timelig og evig Lykkelig.

Hvor der er organiseret en Søndagskole er den det bedste Sted, næst efter den rette Slags Undervisning i Hjemmet, og derhen bør derfor enhver Moder, blandt de Sidste-Dages Hellige, sende deres Børn, Søndag Morgen i rette Tid, for at Barnet kan saa den værdifulde Undervisning om Evangeliets Principer, som ere blevne os aadenbarede til Frelse og Ophjælp.

Den 15de December 1888.

Guds Værk i Skandinavien.

Den statistiske Rapport, som findes i dette Nummer, udviser Resultaterne af Missionærenes Virksomhed i de skandinaviske Lande, og skjønt den ikke, som i tidligere Dage, viser at Mange nu ville annamme det frelsende Budskab som tilbydes Menneffene, saa er dog de døbtes Antal ganske tilfredsstillende og vidner om Missionærenes flittige, opofrende Arbejde blandt Folket.

At 644 Sjæle have sluttet Pagt med deres Gud, er ingen ubetydelig Begivenhed i Forbindelse med det store Frelsens Værk, der indbefatter Israels Jndsamling fra Jordens forskjellige Nationer. Det er næsten forbausende, jeet fra et rent menneskeligt Synspunkt, at der endnu i disse Lande findes saa mange, som have moralsk Karakter nok, til at stige ombord i „Zions Skib“, som vi undertiden kalder Kristi Kirke, og udsætte sig for de Storme, som deres Medmenneskers Bigoteri og Fordomme ville fremkalde imod dem, og vælge, ligesom Moses gjorde i Egypten, „hellere at lide Ondt med Guds Folk end at have Syndens timelige Nhdelse“. Dette kan derfor tjene de Vldste til Opmuntring under deres mojsommelige Bestræbelser for at vække Menneffenes Interesse for Sandhedens Sag, og overbevise dem om, at der endnu er et stort Arbejde at udføre i disse Lande.

Næsten fire Hundrede voksne Personer ere emigrerede til Zion, skjønt maaste ikke Halvdelen af disse Sjæle havde Noget, hvormed de kunde udrede Omkostningerne ved en saa lang Rejse og paa en saa hurtig og bekvem Maade. Dette viser os, at vi ikke virke alene, men at Gud og trofaste Hellige arbejde med os, og at „Herren har grundfæstet Zion, paa det de Glendige af hans Folk skulle have Tilflugt i den“. (Esaïas 14, 32.) Mange tusinde Hellige ere blevne indsamlede til Zion i de forløbne 36 Aar siden det første Emigrations-Selskab, bestaaende af 28 Sjæle, ledsagede vor høitilbedede hedengangne Ven, Apostelen Erastus Snow, som de første Frugter af hans velsignelsestrige Mission. De Hellige have været bevarede for Ulykker paa Havet, paa Floderne og paa Landjorden; de have undgaaet Sammenstød paa Søen eller Jernbanerne; de have haft kun forholdsvis saa Sygdoms-Tilfælde eller Dødsfald og aldrig været forulæmpede af de vilde Indianere, medens de i forrige Tider langsomt bevægede sig over de store ubeboede Sletter, som skilte Utah fra den civiliserede Del af de forenede Stater, medens andre Emigranter vare udsatte for og maatte lide under alle de Farer og Ulykker, som en saadan lang Rejse, under almindelige Omstændigheder, udsætter den Rejsende for. I dette kunne vi kun, med ydmyg Taknemmelighed, erkjende vor himmelske Faders beskyttende og velsignende Haand, og af Hjertet fatte den Beslutning, at vise vor Taknemmelighed, ved end mere at bestræbe os for at efterleve hans Befalinger.

Til de Hellige her i disse Lande sige vi: Tag en lignende Beslutning! Eders evige Frelse afhænger af det Liv, som I føre og det Eksempel, som I sætte blandt Eders Medmennesker; thi vi „ere Jordens Salt, men om Saltet mister

sin Kraft, da duer det til intet, uden at kastes ud og nedtrædes af Menneskene". Dette er Frelserens Erklæring. De Hellige i Kristi Kirke bleve lignede ved „ti Jomfruer, som beredte sig paa at møde Brudgommen“, og vi, Sidste-Dages Hellige, ere visjelig dem, som Herren henthedede til, naar han sagde: „Da skal Himmeriges Rige lignede ved ti Jomfruer“ o. s. v. Der vil naturligvis findes iblandt os baade de Daarlige og de Vise, men hvo vil selv vælge at blive regnet blandt de Daarlige, til hvem Herren skal sige, naar han kommer, gaar bort, jeg kjender Eder ikke, I som kun besittede Eder paa Uretfærdighed.“

C.

Ankomst og Beskikkelse. Erik Hougen ankom fra Utah, den 3. November 1888 og er beskikket til at arbejde i Kristiania Konference.

C. D. Fjeldsted,

Præsident

for den skandinaviske Mission.

Konference-Møde i Aarhus den 10. og 11. November 1888.

Konferencemødet aabnedes den 10de November, om Aftenen Kl. 8, med Sang, og Bon.

Tilstede vare C. D. Fjeldsted, Præsident for den skandinaviske Mission, L. S. Andersen, Konferencens Præsident samt følgende Vældste fra Utah: F. Jakobsen, Forstander for Odense Gren, N. Larsen, Forstander for Randers Gren, L. E. Eggertsen, Forstander for Horsens Gren, samt Vældsterne H. Larsen, H. P. Jensen, F. P. Sørensen, G. S. Bastian, A. R. Andersen og E. Willardsen.

Præs. Andersen foreslog P. Petersen, som Skriver under Konferencesmoderne. Enst. vedt. Dernæst overgav han Tiden til Forstanderne at afgive Rapport over de respektive Grene som de præsidere over.

Vældste F. Jakobsen, afgav da Rapport over Odense Gren, som indbefatter hele Jhen og de omliggende mindre Der. 10 Personer vare tillagte Menig-

heden ved Daab og 4 vare udelukte siden han kom til at virke der, for omtrent 6 Maaneder siden. Nogle vare emigrerede, 25 betalte Tiende, og der var ogsaa deri Jhen en lille Søndags-skole, men han fandt, i Børnenes Interesse og Jlid, Opmuntring til sit Arbejde.

Forstanderen for Randers Gren N. Larsen, jagde at Udsigterne for Evangeliet vare temmelig gode og de Hellige gjorde deres Pligt. L. E. Eggertsen, Forst. for Horsens Gren, jagde at han glædede sig ved at være sammen med saa mange Hellige; Udsigterne for Evangeliets Fremme paa den Egn, ansaa han for at være gode og de Hellige gjorde Fremskridt i Tro og gode Gjerninger.

Præs. L. S. Andersen afgav Beretning om Aarhus Gren, i sin Egenkab som Forstander for samme. De Hellige gjorde Fremgang, hvilket viste sig ved at de betalte Tiende, samt gjorde andre

Dopfrelser. Søstrene vare organiserede, som en Hjælpeforening og gjorde meget godt; de havde ogsaa en Søndagskole og en „Unge Mænds Forening“, som begge havde til Formaal at oplyse de Unge i Evangeliets Principer. 17 vare dobt i det forløbne Halvaar og 4 udelukte.

Mødet sluttedes til næste Dag Kl. 10, med at afsynge en Salme og med Taksigelse af Eldste H. P. Jensen.

Søndagformiddag Kl. 10 aabnedes Konferencen paant med Sang, og Bon af Eldste F. Jakobsen.

Eldste H. Larsen fra Fyen afgav derpaa Beretning om sin Virksomhed; han kunde ikke undlade at bemærke den Forandring der var skeet med Folket, siden sidst han var paa Mission, idet han nu var fri for Forfølgelse, men han fandt ogsaa Folket mere ligegyldigt for al Religion.

Eldste J. P. Sørensen, jagde at han havde vandret meget om iblandt Folket paa de jydsk Heder; havde afholdt nogle Forjamlinger og udsprede nogle af vore Smaaskrifter, og det saa en Gang ud som om der vilde blive nogen Frugt af hans Arbejde, men Folket havde tilsyneladende vendt tilbage til deres forrige Vaner og Traditioner.

Eldste G. S. Bastian, som havde arbejdet i Randers Gren, jagde, at han havde modt med store Vanskeligheder, fordi han ikke kunde tale det danske Sprog, men han havde anstrængt sig for at lære det og gjort hvad han kunde og Herren havde velsignet ham. Han havde dobt 3 siden han kom der og faaet nogle nye Abonnenter paa Scandinaviens Stjerne.

Eldste H. P. Jensen fra Horsens Gren, jagde, at han ikke havde meget af en Beretning at afgive; han havde affat en Del Skrifter blandt Folket,

men det var ikke let at komme over Grænsen ind paa tykt Gæbet; dog havde han dobt 3 Personer og nærede Haab om Frugter af sit Arbejde.

Eldste Crastus Willardsen, som netop var ankommen fra Utah, for at arbejde som Missionær i Aarhus Konf. udtrykte sin Tilfredshed og Glæde over at mødes med de Hellige, og især over at høre Søndagskolens Medlemmer synge saa smukt; talte om Søndagskolens store Betydning og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Eldste A. K. Andersen, som var ankommen fra Utah paa samme Tid, som E. Willardsen, jagde, at han i tidligere Dage havde modt med de Hellige i Aarhus og var nu glad ved at mødes med dem igjen. Han bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, og haabede at han snart vilde blive i Stand til at tale sit Modersmaal flydende igjen, og saaledes ogsaa blive et Middel i Guds Haand til at bortrydde de urette Fordomme, som Mange nære om de Hellige.

Præs. L. S. Andersen afgav derpaa den samlede statistiske Rapport om Konferencen, samt over Søndagskolerne og de andre Foreninger, og udtrykte sin Glæde over Resultaterne af Brodrenes Virksomhed.

Formiddagsmødet sluttedes derpaa med Sang og Taksigelse af Præsident Fjeldsted.

Søndageftermiddag Kl. 2 blev Forjamlingen atter aabnet med Sang, og Bon af Eldste H. Larsen.

Derpaa blev Kirkens Anthoriteter, af Præs. L. S. Andersen, foresaaede og anerkjendte enst. af de forsamlede Hellige.

Eldste F. Jakobsen fra Odense, benyttede derpaa Tiden, og bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjenoprettelse og Mormons Bog Sandhed og gud-

dommelige Oprindelse, og at Aabenbareren Johannes og andre Profeter og Apostle havde forudforkyndt disse vigtige Begivenheder, skjønt de ikke havde omtalt alle Enkeltheder, som stode i Forbindelse dermed; viste at Videnskaberne stadfæstede Bibelens Beretning om Verdens Skabelse og andre Ting, og tilføjede sit eget Vidnesbyrd om dette Værks guddommelige Oprindelse.

Præsident C. D. Fjeldsted holdt derpaa en Tale, i hvilken han paaviste, at Mennesket, i det Hele taget var det mest afhængige Væsen paa Jorden, idet vi fra Buggen til Graven maatte have Hjælp af Andre og ikke mindst fra Gud i Himmelen. Han gjorde ogsaa nogle Bemærkninger angaaende de usandsfærdige Beskyldninger, som gjøres imod de Hellige, og især imod dem som bo i Utah, og fremhævede det Urimelige og Ufornuftige i dem, ved at henvise til at Venner og Slægtninge, som bo der, sende Penge til deres Venner og Slægtninge her for at hjælpe dem derover, hvilket de visstnok ikke vilde gøre, dersom de usandsfærdige Rhytter vare sande, men det synes, som Mange nuomstunder elske Løgn mere end Sandhed.

Sang, og Taksigelse af Præs. Anderson sluttede Mødet.

Om Aftenen Kl. 8, samlede de Hellige igjen, og efter at Mødet var aabnet med Sang, og Bøn af J. P. Sørensen, fremstod Eldste L. E. Eggersten og talte om Forholdene blandt de Hellige i Zion og bar sit Vidnesbyrd om, at Folket i Utah var i Almindelighed et retfærdigt og gudfrygtigt Folk.

Præsident Fjeldsted talte dernæst om Kristenheden i det Hele taget, som fravegen den Værdoms Form, som indeholdes i Bibelen; paaviste dette

ved at forestille sig at f. Expl. en Muhamedaner, som havde faaet nogen Kundskab om Kristendommen, henvendte sig til Lærerne eller Præsterne blandt de forskjellige kristne Sætter, for at faa nøjere Underretning om Jesu Lære. En saadan Fremmed maatte da forbanes over den Uenighed der eksisterede blandt dem og hvor vidt forskjellige disse Læreres Begreber og Leve-regler vare fra det, som Bibelen indeholder. Der kunde i intet Tilfælde være mere end een sand Kristi Kirke, og at denne maatte ligne den af Herren selv oprettede Menighed, som i gamle Dage havde Apostle, Profeter og andre inspirerede Embedsmænd, samt nodvisse overordentlige Gaver og Velsignelser, som de sjetteriste Kristne i vore Dage, sige ikke behøves mere; bar dernæst sit Vidnesbyrd om, at Gud i disse Dage havde oprettet en saadan, som kaldtes Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Konferencen sluttedes derpaa til ubestemt Tid.

Sang, og Taksigelse af Eldste R. Larsen.

Mandagformiddag afholdt Brødrene af Præstedømmet et Møde, hvor Præsident Anderson fremlagde Regnskab over Indtægter og Udgifter i Konferencen siden den 15de Maj, sidstleden.

Præsident Fjeldsted gav dernæst de forsamlede Brødre megen nyttig Undervisning, med Hensyn til deres Pligter, som Folkets Lærere og Evangelii-Forkyndere; adskillige Spørgsmaal bleve fremlagde, som han besvarede paa en tilfredsstillende Maade, og naar Brødrene skiltes ad efter dette Møde, sølte de glade og styrkede i Aanden til at gaa ud og fortsætte deres Virksomhed blandt Folket.

Et nyt Vidnesbyrd om Gud.

(Af G. H. Roberts.)

(Fortsat fra Side 92.)

Naar vi sammenligne de historiske, profetiske og principielle Dele af Mormons Bog med Videnskaben og Naturens store Sandheder, vilde vi hverken finde Modsigelser eller Urimeligheder i den. Den fuldkomneste Overensstemmelse hersker mellem de store aabnbarede Sandheder i Mormons Bog og alle andre kjendte Sandheder, hvad enten de henhore under Religion, Historie eller Videnskab.

Vi finde endnu en anden vigtig Grund, som Stotte for Mormons Bogs Fremkomst, nemlig Guds Retfardighed og Barmhjertighed, som ikke alene tiltaler vore Folelser, men ogsaa vor Overbevisning om hvorledes Gud vilde behandle sine Born. Bibelen lærer os, at hos Gud er der ikke Personsanseelse, „men hvo iblandt alle Folk, som ham frygter og gjor Retfardighed, er ham behagelig.“ Endvidere fremjætter hele den hellige Skrift, den Grundtanke, at alle Mennesker, af alle Folkeracer, ere udspungne fra den ene og samme Gud og at de derfor ere Brodre og have lige meget Krav paa Himlens Gud, naar de blot ville jøge ham og estekende hans Lov. Ved at se hen til disse Grundprinciper, nemlig, Guds Upartiskhed, vor fælles Herkomst og indbyrdes Broderstab, kan man ikke forlige sig med den Tanke, at Gud skulde have ladet hele Nationer være aldeles uvidende angaaende sig, og endnu mindre en hel Verdensdels Beboere, og til med Folk, som, det viser sig, havde opnaaet et højt Kulturtrin. Det forekommer os aldeles umuligt,

for folende Mennesker, at kunne tro, at Skaberen skulde lade en saa uhyre Befolkning, med saadanne udviklede Evner, være aldeles uvidende om Gud og det Slægtstabsforhold hvori de stode til ham; om Hensigten med deres Skabelse og Komme her paa Jorden; om Forlosnings-Værket, som er udført ved Kristi Lidelse og Dod; om det herlige Haab om et Liv efter Døden; om Evangeliet og Kirken; om Profeter og den Helligaands velsignede Indskydelse. og jo mere vi overtænke de mange Grunde, som støtte Beviserne for Mormons Bogs guddommelige Oprindelse, desmere paatrænge disse sidstnævnte Reflektioner, om en saadan Tilsidejættelse, sig vort Sind, som aldeles stridende imod Guds retfardige og barmhjertige Karakter og sædvanlige Handlemaade med sine Born, og derfor som urimelige og urigtige. Man kommer uvilkaarlig til at spørge efter det vestlige Kontinents Historie og Guds Handlemaade med Amerikas Oldtids Folkelag.

Vi have saaledes, ved disse vore Betragtninger, fremstillet for vore Læsere Mormons Bog, som det ny Vidnesbyrd om Gud. Vi have ikke anført de profetiske Vidnesbyrd, som Bibelen uden Tvivl indeholder om samme, og især det 29. Kapitel hos Esaias og 37, Kapitel hos Ezeiel, da disse og mange andre ere udførligt omhandlede af Apostelen Orson Pratt i hans Værk, Mormons Bogs guddommelige Troværdighed.

Vi ville endnu her bemærke, at

vore Anskuelse, som vi i det Foregaaende have fremstillet, væsentlig hvile paa følgende Grunde:

1) Nødvendigheden af et saadant Vidnesbyrd for at gjenoplive Troen paa Gud og Kristus, og standse Bantroens videre Udbredelse; at omvende Verden og især Jøderne til den kristne Tro, efter som de i nitten Hundrede Aar have hørt paa de Kristnes Vidnesbyrd, understøttet af alt hvad Videnskab og Dannelselse have formaaet at stille op, uden at dette dog synes at have gjort noget synnerligt Indtryk paa dem.

2) At der nu eksisterer et saadant Vidnesbyrd, og at det er fremkommet ved Guds Aabenbarelser, er ikke i nogen Henseende stridende imod Guds Ord som det blev meddelt Jøderne, skjønt det nok vil komme i Strid med Menneskenes forfængelige Traditioner og fejlagtige Begreber.

3) Guds almindelig-ankendte Barmhjertighed og Retfærdighed synes at nødvendiggjøre, at han vilde aabenbare sig til Folket paa det vestlige Fastland, netop paa en saadan Maade, som Mormons Bog beretter om, og naar han havde saaledes aabenbaret sig, er det ganske naturligt at komme til den Slutning, at den Slags Opbyggelse vilde blive omhyggeligt bevarede og senere atter aabenbarede til Guds Ære, de Helliges Bestyrkelse og tillige for at lufte Munden paa vantro Bespottere.

4) Amerikas oprindelige Indbyggere's Traditioner og Sagn vidne om, at deres Forfædre en Gang i Tiden vare i Besiddelse af mange af Kristendommens aabenbarede Sandheder, og den Beretning, som Mormons Bog indeholder, viser noksom tilstrækkelig Grunden til disse Fakta, der staa i Forbindelse med den ameri-

kanste Mythologi, eller gamle hedenste Gudelære.

Vi have nu anført følgende Vidnesbyrd, som Støtte for vor Paastand, at Mormons Bog er fremkommen ved Aabenbaring, nemlig:

1) Det utvetydige, bestemte og uomstødelige Vidnesbyrd givet af de tre Vidner, som saa de originale Opbyggelser, fra hvilke Mormons Bog blev oversat, og ligeledes saa Engelen, samt hørte Guds Røst erklære, at disse Opbyggelser vare sande og at de vare rigtigt oversatte ved Guds Gave og Kraft. Ligeledes have vi anført de otte Vidners Vidnesbyrd, som Josef selv viste Pladerne og som fik Lov at lofte dem saa vel som at se dem.

2) Den Kjendsgjerning, at alle andre Grunde eller Kilder som foregive at gjøre Rede for Mormons Bogs Oprindelse, end netop den, som Mormonerne angive, (nemlig Guds Aabenbarelse) vise sig at være uholdbare, saa snart de blive nøjere undersøgte, deraf følger som et negativt Vidnesbyrd, at Josefs Smiths Beretning om Mormons Bogs Oprindelse maa være sand.

3) Bogens eget Vidnesbyrd, som bestaar i dens sammenhængende Indhold, enten den bliver betragtet i dens Enkeltheder eller i det Hele taget; Opfyldelsen af dens mange profetiske Udsagn, de fleste af dem opfyldte siden Bogen udkom, og af en saadan Bestaaenhed, at de, som man bestylder for at have skrevet dem, umulig kunde have faaet dem til at gaa i Opfyldelse, og som ingen menneskelig Visdom uden Inspiration fra Himlen kunde have forudseet, og ingen uden Gud kunde opfylde.

Dette kunde synes at være tilstrækkeligt til at bevise dette nye Vidnesbyrds Paalidelighed, efter som hverken de Lærdes Spot eller de Uvidendes

bigotiske Foragt har været i Stand til at tilintetgjøre det eller udlette det Indryk som det har gjort paa de ydmyge og tænkende Sandhedsjøgere. Vi ville dog tilføje endnu eet Vidnesbyrd fra Bogen selv, og anføre det her, ved Slutningen af denne Artikel, dels fordi det synes at have særdeles Styrke i sig selv, dels fordi det er af en saadan Bestaafenhed, at det sætter enhver, som bliver bekendt med Mormons Bog, i Stand til at overbevise sig, uden at efterlade Spor af Tvivl, om enten den er sand eller ikke. Profeten Moroni skriver, idet han slutter sin forfordede Optegnelse om Nephiterne, og ved denne Lejlighed giver sin sidste Opmuntring til dem, som maatte komme i Besiddelse af dette Værk, følgende:

„Og naar I modtage disse Ting, formaner jeg Eder til at spørge Gud, den evige Fader, i Kristi Navn, om disse Ting ere sande; og dersom I bede af et oprigtigt Hjærte og med sandt Begjær samt Tro paa Kristus, vil han aabenbare Sandheden deraf for Eder formedeltst den Helligaands Kraft; og formedeltst den Helligaands Kraft kunne I kjende Sandheden i alle Ting. (Moroni 10, 4—5.)

Her gives saaledes et Middel, ved hvilket enhver, som faar høre om, eller kommer i Besiddelse af Mormons Bog, kan overbevise sig selv, enten Mormons Bog er sand eller ej, ikke ved blot menneskelige Vidnesbyrd eller som en Følge af god Bevisførelse, men ved den Helligaands Kraft. Denne Prove maa absolut være afgjørende, enten for eller imod den, naar man retter sig efter de Betingelser, som Moroni her har fastsat. Disse Betingelser ere, at de, som komme i Besiddelse af disse Optegnelser, skulle bede til Herren af et oprigtigt Hjærte og med en fast

Beslutning, og i Tro paa Kristus; og til Alle, som ville gjøre dette, lover han, uden Forbehold, at de skulle erholde et Vidnesbyrd om deres Sandhed ved den Helligaands Kraft. Derfor dersom disse Betingelser blive nøjagtigt ærligt og oprigtigt efterfulgte, og man ikke erholder noget Vidnesbyrd, saa tør man være vis paa, at Gud ikke har haft noget med den Sag at gjøre. Dersom derimod et saadant Vidnesbyrd bliver givet, saa følger deraf, at Mormons Bogs guddommelige Troværdighed er bevist, da den Helligaand ikke kunde give Vidnesbyrd om noget som helst Slags Bedrageri. Mange Tusinde Sidste-Dages Hellige have prøvet og erfaret paa denne Maade, og enstemmigt bære Vidnesbyrd om, at den Helligaand har baarer Vidnesbyrd til dem om, at dette Værk er af Gud.

Vi ville til Slutning tilføje vort eget Vidnesbyrd. Vi have omhyggeligen undersøgt Mormons Bog og alt som staar i Forbindelse med den. Har gennemlæst den flere Gange og overvejet hvad der kunde fremføres som Bevis for dens guddommelige Oprindelse og ligeledes alt hvad vi har kunnet finde anført imod den, og dersom vi anses for at besidde almindelig sund Sans og Domme Kraft, saa kunne vi bevidne, at vi derved ere komne til den Overbevisning at Mormons Bog er sand. Vort stærkeste Vidnesbyrd erholdt vi imidlertid, ved at følge Mormons Formaning, og kunne derfor bevidne for Alle, som maatte læse denne Artikel, at vi ved den Helligaands Vidnesbyrd ikke alene tro, men vide at Mormons Bog er bleven aabenbaret af Gud. Vi opfordre derfor alle Mennesker til at adlyde Evangeliet, saaledes som det indeholdes i disse Optegnelser; antage det Vidnesbyrd som deri bæres om at

Jesús af Nazareth er Guds Son og Verdens Frelser, ved hvem vi alene kunne haabe at blive frelst; onvender Eder fra alle Eders Synder, og kom til Kristus med et sønderknust Hjerte, og med en fast Beslutning om ikke at synde mere; modtag derpaa Daab af een af Guds Tjenere, til hvem Herren har givet Fuldmagt til at udføre denne hellige Handling i hans Navn, og I ville da erholde Syndernes Forladelse, og den Helligaand skal hvile

over Eder, og enhver, som vandrer efter Mandens Tilskyndelse indtil deres Dages Ende, skulle blive frelst i Guds evige Rige, skønt de muligvis ville komme til at lide Trængsel i denne Verden; og enhver, som hører dette Budskab og nægte at adlyde det, ville komme til at bære Ansvaret for at have forkastet Himlens aabenbarede Sandhed, og kunne derfor ikke faa Del i Himmeriges Riges Belsignelser.

(Sluttet.)

Blandinger.

Er-Præsident Flygare, skriver under Datoen 22de November, at han tre Uger tidligere ankom til sit Hjem i Dgden, og fandt sin Familie vel. Han mindes med stor Tilfredshed de Hellige i Skandinavien, og beder dem at modtage hans venligste Hilsen.

Vi erfare gjennem Aviserne hjemme fra, at flere Jernbane-Væs tørrede Væbler, Færstener og Bindruer ere blevne udførte fra det sydlige Utah til andre Dele af de forenede Stater; ligeledes Hvede og Kartofler i endnu større Kvantiteter.

Sandelig, Profetierne blive opfyldte: „Den ode Mark skal glæde sig og Orkenen blomstre, som en Roje.“ (Esaias.)

Bladet »Albany Sunday Express« fortæller, at de ti tabte Israels Stammer ere fundne i Amerika. Nogle Jernbane-Ingeniører, som vare ude paa Opmaaling i Tennesse-Bjærgene, traf paa en Hule med hebraiske Insriptioner over Indgangen. Ved at undersøge den nøjere indvendig, fandt de at Hulen udvidedes til et Slags Amphitheater, hvori der fandtes mere end fem Tusinde Skeletter af Krigere, som vare iførte Messing-Rustninger og hvilede paa deres store Skjolde. De vare sandsynligvis Eigene af Mænd, som vare faldne i Krig og henlagte der til Begravelse. En Mængde Manuskripter, der henlaa i en stor Messing-Kiste, som stod i Nærheden, gav Underretning om disse Folks Vandringer og erklærede dem at have tilhørt de savnede ti Israels Stammer.

Denne Forklaring er dog ikke rigtig, efter som de ti Stammer ere i Nordenland. Disse Krigere have derfor sandsynligvis været Nephiter. Red.

Tankefrog. Mange fortjene mere end de faa, og Andre faa mere end de fortjene i denne Verden.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien
for Aaret 1888.

Konferencer.	Missionæ- rer fra Bion.		Kvæder.	Prædiker.	Sæere.	Sindener.	Spædemer.	Total.	Døde.	Emigrerede.	Ubesulte.	Forbundne.	Døde.	Konference- Præsidenter.	
	Ørene.	Køpkræfter.													Kvæder.
Kjøbenhavn	6	11	1	26	12	27	4	339	420	66	68	22	6	J. E. A. Weibye.	
Narhus	4	1	7	3	41	11	12	3	316	394	78	57	15	L. S. Andersen.	
Nalborg	4	2	3	2	12	3	10	6	166	204	58	33	6	M. Jørgensen.	
Island	1		1		2				20			2		Einar Johnson.	
Danmark	15	3	22	6	81	26	49	13	841	1041	202	160	43	14	
Norge:															
Kristiania	9	5	1	1	53	27	24	11	631	753	95	67	18	6	A. L. Skanck.
Stockholm	8		7		74	43	45	17	1185	1371	185	87	39	13	A. S. Nordberg.
Goteborg	7	1	7	1	38	26	32	15	454	574	91	42	10	9	John A. Dvigt.
Skaane	6		6	1	9	9	10	1	242	278	71	32	14	3	D. Olsen.
Sverrig	21	1	20	2	121	78	87	33	1881	2223	347	161	63	25	8
Born og Andre ikke rapporterede															137
Total Summa	45	9	43	9	255	131	160	57	3353	4017	644	425	124	45	10

Dødsfald.

Laurits Poulsen døde i Ogden, Utah, den 21de October 1888 af Waterjot. Han blev født den 4de April 1826 i Nesørre, Romerrike i Norge og blev den 3die Juli 1867 indlemmet i Jesu Kristi Kirke ved Daab, af A. L. Skanck. I Aaret 1868 emigrerede han til Utah, hvor han siden har levet som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Johannes Olsen døde i Sandy, Utah, ved et Ulykkestilsælde den 30te Oktober 1888. Han var født den 14de Marts 1831 i Versfars, Elfsborg Læn i Sverrig og emigrerede med sin Familie til Utah i 1868 og var en trofast Sidste-Dages Hellig.

Indhold.

De Sidste-Dages Værk	81	Konferencemøde afholdt i Narhus	
Tale af Erasmus Snow	83	den 10. og 11. November 1888	89
Red. Bem.:		Et nyt Vidnesbyrd fra Gud	92
Guds Værk i Scandinavien	88	Vandinger	95
Antkomst og Besikkelse	89	Statistisk Rapport	96
		Dødsfald	96

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Feldsted, Lorentzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).